

Vain sumu joella soutaa
harsoairot vettä tuskin koskettaa
Syys pois omansa noutaa
kesän helmat matkalaukkuunsa laskostaa

On hetki, jolloin ajan soisi lentää,
pyytää mukaansa ja sielua keventää

Taas laillasi tanssii
usva uljas, järven valkeaan verhoaa
Hiipuvan suven viime valssiin
ventovieras julkeaa kumartaa

On hetki, jolloin kuulasta unta tuijotan,
leijailevaa kuolon lunta

Ota syliis tämä yö
sinun annan sitä kantaa
syksyisen veden rantaan jonka viivaa kerran kaksin kuljettiin
Niin käy kaikki paremmaksi
emmekä askelmaksi joudu syysvetten portaisiin

Viileän elokuun viileä, öinen poski
Silkkisen sinen haituvaa silitän
Viileän elokuun viileä, öinen poski
vierittää vesiänsä mutta ilman ikävää

On hetki jolloin samaa unta tuijotan,
leijailevaa kuolon lunta

Ota syliis tämä yö
sinun annan sitä kantaa
syksyisen veden rantaan, jonka viivaa kerran kaksin kuljettiin
Niin käy kaikki paremmaksi
emmekä askelmaksi joudu syysvetten portaisiin
Syksyisen veden rantaan, jota kerran kuljettiin
Emmekä askelmaksi joudu syysvetten portaisiin